

Om Th. № 3. a 411

22

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Lil

Thorvaldsen

erbøiligst

fra

R. Christensen.

Dansk Kunstblad.

Udgivet af Kunstforeningen. Redigeret af F. C. Sillernp.

Tredie Bind.

Løverdagen d. 20. October 1838.

Nr. 22.

Thorvaldsen i Studenterforeningen

Løverdagen den 13de October 1838.

I dette Dieblt, da hele den dannede Verdens Opmærksomhed mere end sædvanligt er henvendt paa vort Land og vor Hovedstad, er en Hylдинг, som af Danmarks studerende Ungdom bringes vor Tids første Kunstner, af en høj Betydning. Saa meget mere var dette Tilfældet her, da den Fest, hvoraf vi nu ville søge at giengive et tro Billede, ikke blot røbede en ædel Begejstring for vor udmærkede Landsmand, men tillige var saa poetisk tænkt og saa smagsfuldt arrangeret, at dens Udforelse kan ansees som et fuldendt Kunstværk. Det er vel altsaa neppe for meget sagt, naar vi erklære, at denne Hylдинг af vor Thorvaldsen hører til det Skønneste, som vi have seet af den Natur, da den hele Anordning saa ganske bar Præget af den Smag og Kunstfærlighed, som Beskuelsen af den største christelige Billedhuggers Værker uimodstaaeligt vækker hos den med Følelse og Phantasi begavede Ungdom. Kort sagt, da den hele Fest, ifølge vor Formening, ligesaa meget hædrer Den, hvem den gaves, som Dem, der foranstaltede den, er det saa langtfra at vi frygte for at begaae en Indiscretion ved at omtale den her, at en Beretning derom netop i dette Blad forekommer os at have sin rette Plads.

Altsaa — efterat Studenterforeningen havde udvalgt Thorvaldsen til sit Voresmedlem (en Udmærkelse, som hidtil kun er bleven vor afdøde Rahbek tildeelt), besluttede man paa en værdig Maade at indføre ham i Selskabet. Efter en forudgangen Indbydelse berammedes Festsigheden til den 13de October. Om Aftenen Kl. 8 forsamlede Selskabets Medlemmer sig i den med Begfakler og Blaahys stærkt oplyste Have, hvor tillige et talrigt Musikcorps befandt sig. Eaasnart Thorvaldsen, ledsaget af to Seniorer, som havde afhentet ham, steg ud af Vognen, istemmede Musikcorpsset Melodien „Kong Christian stod ved høien Mast.“ Han blev derpaa fort

gjennem de rigt oplyste Bærelser ud paa Haveplacens Altan, hvor han modtoges af den i Haven forsamlede Mængde med nedenstaaende Fakkelsang af en Anonym.

Mel. Kong Christian stod ved høien Mast.

„Der er han!“ lod det sjernt og tykt
Fra Bølgen blaa,
„Der er han!“ banked' i hvert Bryst,
„Der er han!“ gjentog Folkets Rost,
„Der er vor Stolthed! er vor Lykt!
„Han hilses maa
„Som Ingen før paa Danmarks Strand,
„Og fra de Tusinder paastand
„Ham Hurra naae!“

Og Hjertes slog og Hurra klang,
Hvor han kom hen,
Han hilset blev alt mangen Gang
Med Høitids-Drø og festlig Sang, —
En Flamme sig dog aldrig svang
Saa høj som den,
Der i Studentens Gaard er taendt,
Og langst har i hans Hjerte brandt
For Thorvaldsen.

Ja Du, som har studeert, enhver
Student tiltrods,
Du, som vel Sneen paa Isen bær,
Men i din Aand en Flamme bær,
Velkommen! o velkommen vær
Nu iblandt os!
Den Drib, Du har manet frem,
Den finder stedse her et Hjem!
Her iblandt os.

Velkommen nu! Velkommen tidt
Her i vort Bo:
Student og Kunstner — hver har sit!
De leve knapt, men leve frit, —
Og flyve høit og svæve vidt
Gjør begge to;
Men elske Dig, vor Thorvaldsen!
Studenten skal som Kunstneren,
Det kan Du troe!

Da denne Sang var affungen, bød Hr. S. P. Holst, som Senior, Thorvaldsen et „Velkommen i Studenterforeningen“, som ledsagedes af et mange Gange gjentaget Hurra. Derefter fortes Kunstneren gjennem et Bærelse, hvor hans laurbærkrandsste Buste

stod paa en Piedestal, ind i den store Læsesal, hvor der foredroges adskillige danske og italienske Sangnummere, saavel af comist som alvorligt Indhold. Denne Concert sluttedes med efterfølgende skjonne Sang af Dehlenschläger til en karakteristisk Melodie af Krøyer.

Dig, som Fader Homer har viist de blomstrende Guder,
Som dem Phidias saae, som dem Praxiteles saae;
Du, som Grækernes Skjønhed og Kraft, med Ynde, med Genfold,
Kaldte tilbage, befriet fra den fordærvede Kunst;
Dig med Jubel hilse, med Sang hoit Musernes Søner,
Laurbærkrandsen dig langst Guderne vandt om din Lok.

Du, som Romeren hist har lært med kraftige Meisler
Hvad af Grækeren før lærtes, men glemtes forlangst;
Du, som øste saa reent og saa dybt af liflige Kilde!
Stenen, som Moses, du slog, Kilden af Marmoret sprang;
Dig med Jubel hilse, med Sang, hoit Musernes Søner,
Laurbærkrandsen dig langst Heltene vandt om din Lok.

Du, som barnligt og fromt har stuet Christus, vor Frelser,
Kjærtligt strække sin Arm ned mod den troende Kreds;
Der Apostolens Ansigter os saa tydeligt viste,
Som Michel Angelo dem og som dem Raphael saae;
Dig med Jubel hilse, med Sang hoit Ynglinge-kæren;
Stjernekrandsen engang Englens Fjænte din Lok!

Du, som vender saa tro til gamle Danmark tilbage,
Ej endt Europa dig rundt vinker til prægtige Fæst;
Du, som skjenkte vort Fædreland din Kraft og dit Kunstværk!
Dresundet er stolt! Tiberen misted sin Stat!
Dig med Jubel hilse, med Sang, hoit Danmark's Søner;
Flæiter i Laurbærret dig Egens ærværdige Blad!

Efter denne Sang, som modtoges med Jubel-
raab, førtes Kunstneren op i den store Concertsal,
hvor der var dækket for hundrede Personer. Denne
Sal (som ender i et halvrundt oplyst Orchester eller
Tribune, hvorfor der var draget et mystisk Tæppe)
var paa det smagfuldeste oplyst og decoreret. Syv
store, paa italiensk Viis med Blomster omvundne
Lyskroner udbredte i Forening med talrige Lampetter
en rig Straaleglands fra oven, der forogedes af
Vordenes talrige Armstager. Den store Bæg lige-
overfor Vinduerne var prydet med rige, fra Gesimsen
nedhængende Fæstons, hvorunder vare anbragte i tre
ved Lifscener inddeelte Felter tre som Vasreliefs ud-
førte Malerier efter følgende af Kunstnerens Bærker:
„Amor med Lyren, Natten, Anacreon og Amor.“ De
tvende lange Borde vare decorerede med tolv Thor-
valdsenske Statuer en miniature, f. Ex. Mercur,
Venus, Amor med Lyren, Lord Byron o. s. v. Disse
Villedstøtter, der paa en saa træffende Maade cha-
rakteriserede Dagens Høitid, frembragte en herlig

Virkning mellem Vordets rige Blomstervaser og Arm-
stagerens straalende Lys. Den første Sang ved
Maaltidet var af H. C. Andersen: et academisk
Vorgerbrev; det var dog ikke slet saa tort som slige
Documenter pleie at være, men tvertimod affattet
med megen Humor, som Læserne af nedensaaende
Liner ville kunne see.

Act. Jeg ønsker mig en yndig Vir.

October bliver man Student,
At sige, naar man staaer sin Prove,
Kan Græsk og Romersk excellent,
Samt Archimedes Kunst udøve;
Fortælle snildt hvad Klio skrev —
Alt har vi skikkeligt forklaret,
Men Du fik stoltest Vorgerbrev,
Thi Du i Marmor soared'.

Du blev Student, og Du kan troe,
Just i October maa det være.
Du hugged' Dig igjennem jo,
Saa Talemaaden kom til Væ.
„Hvad giver op Du af Homer?“
Blev spurgt, og man jo vented' Blade:
Da formed' Du til Liv i Leer
Den hele Iliade.

Det Sprog Praxiteles har talt,
Det talde Du, som ingen Anden,
Hvad Flaccus har i Toner malt,
Du plastisk gav, Du fatted' Manden.
Du dristig Skjønhedscircelen slog,
Beregned' alle Former nøie,
Dg i Historien Du tog
So Klio selv den høie.

Man spurgte Dig i Christendom,
Dg Du lod Stenen for Dig tale;
See Christus i vort Tempel kom,
Med Kraft og Mildhed at hysvale.
Svar gav Du i Astronomie,
Saa selv Copernicus gjenleved';
Dit Marmor=Vrd er Poesie,
Stig Ettil har Du os frevet.

Dansk og Latin med Marmor=Vrd,
Du talde, saa det Døde leved'.
De bleve hørt i Syd og Nord,
Stolt Danmark's Moderhjerter høved'.
Den yngste Kreds Du om Dig seer,
Hvert Die er en Stådens Kjerte.
Hvo elsker og beundrer meer,
End just det unge Hjerte!

Herpaa udbragte Hr. H. P. Holst, der præside-
rede ved Fæsten, „Thorvaldsens Staal,“ som optoges
med stor Jubel under Afhyringen af en Salve fra en
kunstig Kage, der forestillede Engelsborg (Castel S.
Angelo) i Rom. Paa en ligesaa sundrig som lune-

fuld Maade besvarede denne Salve med en lignende fra Batteriet Drekroner, som i en lille Maalestok fandtes paa det andet Vord. Derefter ifemmede det i et Sideværelse anbragte Musikcorps en Instrumentalmusik, som hele Aftenen igiennem afvexlede med Sangnummerne. Efter den næste Sang „Danmark deilig Vang og Vænge“ udbragtes Fædrelandets Skaal af Prof. Dehlenschläger. Fremdeles udbragte Statsraad Prof. Vang en Skaal for „Kunst og Videnskab“ og Studenterforeningens Senior Cand. juris Larsen for Dehlenschläger „den Digter, der kappes med Thorvaldsen om at udbrede Danmarks Hæder i fjerne Lande.“ Disse Toaster optoges med levende Begejstring. Professor David udbragte en Skaal for Thorvaldsens Venus og Gratier. Efter Visen „Mit fulde Glas og Sangens raske Toner“ af Betligt erindrede Prof. Dehlenschläger om en af vore Forsædres ærværdige Skikke, ved deres festlige Sammenkomster at mindes elskede Hedengangne, og indledede saaledes en Skaal til „Nahbets Minde.“ Derefter blev af Chr. Winthers Vise „Al! hvor faa her rundt om Vorden“ affjunget det sidste Vers „Vort dog nu med Alvors Tanker,“ hvorefter Hr. Holst udbragte en Skaal for Damerne, idet han benyttede Leiligheden til at gjøre det nye Medlem opmærksom paa et ubarmhjertigt Reglement, der nægter Damerne Adgang til Selskabet, og som netop derfor indeholder en magtig Opfordring til dobbelt at erindre dem her. Derefter blev nedensaaende Sang, betitlet „Dionysos og Glæderne“ af Hr. F. J. Hansen affjungen.

Mel. Det gaaser saa herligt overalt.

Det var engang i fordoms Tid,
For Du og jeg blev fødte,
For Druen skulmed' rød og hvid,
Dg i Pokalen blødt;
En deilig Snekke tog ombord —
Nu gjet! de høie Stæders Chor
Paa Flugten bort fra dunkle Jord;
Gud veed — de var' nok stødte.

Saa vidt jeg troer, foruden Ly
Rundtom de maatte vanke;
Thi mørk var Jord, og mørk var Sky,
Dg mørk var Støvet's Tanke.
Da fragted' de med enig Pagt
Det gyldenblanke Skib — som sagt —
At føre bort den rige Fragt
Alt paa sin lette Planke.

Hvad seer? En lille, buttet Fyr
Just vanke ned mod Stranden;
Paa sine Been han slet holdt Styr:
Dg Bacchus det var Manden.

Han saae den Skif, han saae den Færd,
Net som de letted' Anker der;
Det Syn ham gik til Hjerte nær:
Ham Blodet stæeg i Panden.

„Hvad er nu det?“ lod Gudens Røst —
„Vil I til Himmels, Kjære?
„Jeg kom jo fra Olympens Røst:
„Der er ei værdt at være.
„Ja'er Jupiter han gjør sig gal,
„Dg Mutter staaes med sin Gemal;
„Mercur Apollos Harpe sjaal,
„Dg Mars Vulcani Vre!“

Men snibdt, imens han talde væk,
Han kaldte kraftopluet,
En Ranke frem ved Skibets Dæk,
Den første Jorden Fued';
Fra Stranden, hvor dens Rod var sat,
Han snoede den til Skibet brat:
Hver Stilk sig krummed' og tog fat —
Tro mig! den Spøg ham hued'!

Der laae da Snekken surret fast,
Hver Glæde med det Samme;
Men Druen skulmed frem, og brast
I Solens Purpurflamme.
Da tog Hr. Bacchus frem paa Stand
Sit Bæger med den gyldne Rand,
Dg krysted' Druens Saft ved Strand
Alt fra den spæde Stamme. —

Hvergang nu atter Glæders Flok
Til Søes fra Jord vil stikke,
Et Tag i Ranken — det er nok!
Til No sig flux de stikke.
Thi slyd Lyat Dfferkaal,
Dg maal Din Broder samme Maal!
Ved Lampens Blus, ved Druens Baal
For Glædens Rand vi drikke! —

Thorvaldsen udbragte dernæst et „Studenterforeningen leve!“ Efterat man derpaa havde affjunget Vaggeseens humoristiske „Danst Tranquebar-Vise“ indledede Hr. Cand. juris Bagermester Sager en Toast for „den høere Gamle, som Ungdommen for saa ofte saae i sin Midte, men hvem svageligt Helbred hindrede fra at deeltage i Maaltidet — Statsraad Hornemann.“ Et lydeligt Hurra vidnede om Selskabets Agtelse og Kjærlighed for denne værdige alderstegnede Videnskabsmand. Sang og Musik vedblev saaledes at underholde Selskabet, der var besjelet af den glædeste og behageligste Stemmning. Men den skønne, ædle Tone, der var udbredt over det Hele, naaede først sit Culminations-Punkt ved Enden af Maaltidet, da Slutningsangen af Holst ifemtedes. Denne Sang, der, som vi nedenunder ville see, i Forening med et arkitektonisk Tableau frembragte en næsten magisk Virkning, lyder saaledes:

Mel. Lufkigen Saitenklang.

1.

Venner, endnu et Ord!
 Nødbigt fra dette Bord
 Mener jeg, at I vil skilles.
 Følger min Sangs Compas,
 Endnu for ham et Glas!
 Lad ei Secunderne spilles!

2.

Vel i Fært Bryst der staaer,
 Trodsende Tid og Aar,
 Stolt et Musee for hans Bærker; —
 Vender dog Sind og Hu
 Hen til det andet nu —
 Stadet for Mesterens Bærker!

3.

Samles skal der i Chor
 Alt hvad saa vidt paa Jord
 Spredtes, sin Glæde at forøde!
 Stjerne ved Stjerne sat —
 Ha hvilken nordisk Nat!
 Ha hvilket straalende Nøde!

Ushyldigt Chor.

Ny Melodie af Hartmann.

Snart skal det reise sig
 Her paa hans Fædrehyll,
 Brede Din Stolthed ud,
 Fædreland!

Sildigste Slægter skal
 Undrende seue det,
 Verden misunde Dig,
 Fædreland!

4.

Da stiger Skjønheds Sol
 Hoit paa sin Kongestol,
 Syser sin Glæde over Jorden!
 Syd, med Din Billedhær,
 Vst, med Dit Farveffjær,
 Sei Dig for Glæden fra Nørbent!

Et ligesaa smagsfuldt som uventet Syn overraskede Selskabet, da efter Afhyngelsen af de tre første Vers det omtalte Tæppe for Tribunen droges tilside, og Baggrunden frembød Skuet af en pragtfuld, med Statuer og Søiler smykket Bygning, der i sin glimrende Belysning fast blandede Diet som et Fæstslot. Ubeskrivelig var den Virkning, som dette herlige Syn frembragte. Medens Alles Dine som fortryllede hvilede derpaa, istemtes det ushyldige Chor med en Følelse og i Toner, der næsten virkede paa de Tilstedeværende som en salig Drøm, som et listigt Eventyr af „Lustind og een Nat.“ Det var et af de ophøjede

poetiske Diebliske, der gribe dybt og aldrig glemmes; det var Skjønhedens og Poesiens Triumph over det daglige Liv. En unævnelig Følelse, en hellig Vegestring greb Alle, og den stormende Jubel syntes aldrig at ville faae Ende, da Hr. Holst udbragte en Toast for „Thorvaldsen og hans Museum“ ved sin Sangs Slutning. Forfatterens skønne og følelsesfulde Idee i et saadant Dieblisk og under saadanne Forhold prophetisk at fremstille det vordende Museum, understøttedes heldigt af Architekten Hr. Nebelongs (sen.) hjætte, effectfulde, i saa Timer udfastede Composition, som Decorationsmaler Tilly derpaa udførte i det Store. Dette var Festens højeste Glædespunkt; vi overlade vore Læsere selv at vurdere dette Dieblisks høie Betydning. Den rene Glæde og den meest ophøjede Vegestring havde afværende bevæget Gemytterne; det var saaledes i sin Orden, at man tilsidst istemte Hr. Wintners fortreffelige Champagnervise, og at en Skaal for Seniorerne, som med saa megen Smag og Sands havde arrangeret denne Festid, udbragtes af Statsraad Kolderup-Rosenvinge.

Selskabet begav sig nu tilbage til Conversations-Bøvelserne, hvor den store Kunstner med sin sædvanlige Hjertelighed bevidnede Alle sin Tak for den ham bevisste Ære og Kjærlighed, og derpaa strax efter Midnat begav sig til sit Hjem. Alle Tilstedeværende med Musikkorpsset i Spidsen ledsagede ham til Charlottenborg, og bragte ham endnu et mange Gange gjentaget Hurra udenfor hans Bolig, hvor han med synlig Glæde og Rørelse og under hjertelige Taksigelser tog Afsked med sine hengivne unge Venner.

